

KAPITOLA 3

Malý princ z Bondy

MALÝ KYLIAN NEVĚDĚL, CO ZNAMENÁ slovo „pomalý“. Spěchal stát se fotbalovým hrdinou.

Když mu byly dva roky, už byl v šatnách AS Bondy známý. Vždycky, když se hráči připravovali na zápas, přiřítíl se malý klučina s míčem v podpaží.

„Podívejte se, kdo přišel – náš maskot, Malý princ z Bondy!“ zdavil ho prezident klubu, Atmane Airouche. „Přišel jsi právě včas na týmovou poradu!“

I když tam s ním Wilfried nebyl, Kylian nikdy nezlobil. Zatímco trenér mluvil, on jen tiše seděl vedle

KYLIAN MBAPPÉ: MALÝ PRINC

hráčů Bondy a naslouchal. Než vyšli na hřiště, všichni si s ním plácli. Byl jejich talisman pro štěstí.

„Vyhraje dnes?“ zeptal se kapitán Kyliana.

Nadšeně přikývnul. „Jasně!“

Pak šel ven a pozoroval hru s míčem u nohou.

V šesti letech měl už Kylian jasno ohledně svých plánů do budoucnosti.

„Co bys chtěl dělat, až budeš velký?“ zeptal se ho Wilfried a jeho odpověď si přitom nahrával.

„Chci být fotbalista,“ řekl Kylian sebevědomě na kameru. „Budu hrát za Francii a také se stanu mistrem světa.“

Fayza měla co dělat, aby se nerozesmála, když viděla synův vážný výraz. Měl tak úžasné ambice! Když hrála francouzská národní hymna, Kylian zpíval s rukou na srdci – stejně, jak to viděl u hráčů v televizi.

„Skvělé a za jaký klub bys chtěl hrát?“

„Bondy!“

Kylian zrovna začal trénovat s přípravkou. Její trenér, Antonio Riccardi, byl jedním z nejbližších přátel Wilfrieda a Fayzy, takže už dlouhá léta chodil s jejich syny hrát fotbal. Ale teď to bylo poprvé, kdy Kyliana viděl hrát řádný zápas s dětmi stejného věku.

„To je tedy něco!“ řekl Antonio.

Vypadal tak drobně ve svém plandavém zeleném dresu, ale, páni, jak ten uměl hrát fotbal!

Už během rozcvičky viděl Antonio ten velký rozdíl. Byl mnohem lepší než všichni ostatní. I když byl ještě malé dítě, vypadalo to, že hře skutečně rozumí. Kylian jen nekopal a neběhal, ale také přemýšlel, co chce s míčem udělat, a pak to udělal. Všechny ty víkendy v Bondy, které strávil pozorováním a posloucháním dospělých... Kylian do sebe vše nasával.

„Dobrá, pojďme trénovat dribling!“ zavolal Antonio.

Trenér postavil dráhu z kuželů, kterou museli prokličkovat a pak vystřelit na bránu. Vypadalo to snadné, ale nebylo. První čtyři děti běžely příliš rychle, nebo příliš pomalu. Buď kužele porazily, nebo se kolem nich prodíraly jako želvy.

„S takovou rychlostí vás každý porazí!“ řekl jim Antonio, jak nejlaskavěji mohl.

Nakonec běžel Kylian, který se už nemohl dočkat, až předvede své dovednosti. Dribling tvrdě trénoval doma s tátou a Jirésem. Teď nadešel čas si ho vyzkoušet před větším publikem.

KYLIAN MBAPPÉ: MALÝ PRINC

Jeden, dva, tři, čtyři – jak Kylian utíkal kolem kuželů, míč zůstal přilepený k jeho pravé noze. Měl tak dobrou koordinaci, že neporazil ani jeden kužel.

„Skvěle!“ zavolal Antonio. „A teď střílej!“

Ale v tom okamžiku si už Kylian běžel vyndat míč ze sítě. Trefil se pod břevno dřív, než se brankář vůbec stihnul pohnout.

Kylian byl rovněž skvělý v trénování přihrávek. Dotek, pohyb, přesnost – dělal to už skoro jako profesionál! Antonio byl úplně unešený Malým princem z Bondy. V Paříži už trénoval hodně šikovných dětí, ale žádné s takovým fotbalovým talentem. Nikdy!

„Není příliš dobrý na to, aby hrál s dětmi svého věku?“ přemýšlel trenér, a to ještě ani nezačala sezóna.

Antonio byl Kylianem čím dál víc uchvácen.

Vedle brilantní práce s míčem byl Kylian i neuvěřitelně rychlý. Byla to smrtící kombinace, se kterou si ubozí obránci Bondy prostě nevěděli rady. Pokaždé, když se dostal k míči, byl z toho gól. VŽUM! Kylian letěl pryč, sprintoval po pravém křídle stejně jako jeho máma v házené. Někdy založil gólovou akci pro své spoluhráče, jindy dal gól sám.

1, 2, 3, 4, 5, 6:0!

„Dobrá, pojďme trochu promíchat týmy. Kyliane, oblékni si oranžový rozlišovák!“

6:1, 6:2, 6:3, 6:4, 6:5, 6:6, 6:7, 6:8!

Nakonec musel Antonio hru předčasně ukončit, protože nechtěl ostatní hráče demotivovat. Kylian byl prostě někde úplně jinde. Byl lepší, rychlejší a komplexnější než kdokoli z jeho spoluhráčů.

Hned po tréninku zašel Antonio za Wilfriedem.

„Nemyslím, že by měl Kylian hrát za U7,“ vysvětloval.

„Proč ne?“ zeptal se Wilfried a vypadal překvapeně. „To hrál dnes tak špatně?“

„NE!“ odpověděl trenér a smál se při té myšlence. „Přesně naopak; byl naprosto neuvěřitelný! Je nejlepší z dětí v jeho věku, které jsem kdy viděl. Soutěž U7 by pro něj byla jako procházka růžovou zahradou; jen by se nudil. Potřebuje výzvu!“

V osmi letech hrál Kylian v týmu U11 a obránce s přehledem přehrával. Den ode dne se zlepšoval a rychle stoupal vzhůru. Zatím šlo vše podle jeho plánu dobýt fotbalový svět.

KAPITOLA 4

Fotbal, fotbal, fotbal

„TO TEDY NEMÁŠ PRAVDU, Thierry Henry je nejlepší francouzský fotbalista všech dob!“ hádal se Kylian s Antoniem cestou domů. „Neviděl jsi ten gól, který dal v semifinále mistrovství světa 2006 proti Brazílii? A navíc z voleje!“

Když Kylianovi skončil trénink dřív, než Wilfried a Fayza přišli z práce, Antonio na něj často dohlížel, vždy na pár hodin. Nešlo o to, že by ho trenér musel hlídat. Ve skutečnosti to spíš byli dva lidé, kteří spolu neustále debatovali o fotbale, fotbale a zase fotbale.

„Dobře, ale kdo mu v první řadě vytvořil šanci? Zinedine Zidane, a to je bezpochyby ten největší francouzský fotbalista, jaký tu byl!“

„Ale co v tom finále? Francie hrála s Itálií 1:1, když se Zidane nechal vyloučit. Tím celý tým potopil!“

„To máš pravdu, ale kdo dal ve finále 1998 rozhodující gól? Zizou!“

„Ale to byla penalta! Tu mohl Henry dát taky.“

„Možná ale díky Zizouovi se Francie stala mistrem světa v roce 1998,“ bránil se Antonio. „Ty dvě hlavičky ve finále proti Brazílii – ty byly neuvěřitelné! Počkej, v jakém roce ses narodil?“

Kylian se zasmál. „1998!“

Trenér Bondy zakoulel očima. Někdy úplně zapomněl, že mluví s ještě tak malým dítětem. Bylo to snadné, protože Kylian nemluvil o fotbale jako průměrné devítileté dítě. Nejenomže fotbal hrál, ale strávil spoustu času jeho sledováním a věděl toho o něm dost. Dokázal o svých hrdinech vášnivě diskutovat celé hodiny.

Když přišli domů, sledovali fotbal v televizi v obývacím pokoji a přitom si dávali malé občerstvení. Ale

KYLIAN MBAPPÉ: MALÝ PRINC

jen co si trochu odpočinul, byl Kylian už zase na nohou a začal stěhovat nábytek.

„Počkej, co to děláš?“ zeptal se Antonio.

„Jen stavím fotbalové hřiště!“ odpověděl.

Trenér Bondy zakroutil hlavou. „To nesmíš, rodiče by se zlobili, kdyby se něco rozbilo! Nemůžeš počkat do zítřka, zahráli bychom si venku?“

Teď zakroutil odmítavě hlavou Kylian. „Neboj, to bude v pohodě. Mám molitanový míč a hraju takhle pořád! Ale musíš mi slíbit, že to mámě s tátou neřekneš, ano? Slibuješ?“

Antonio neuměl říct Kylianovi ne. Zhluboka si povzdechl: „Dobře, ale jen deset minut!“

Z těch deseti minut byl nakonec třicetiminutový zápas „Henryho proti Zidanovi“. Jen zázrakem se nic nerozbilo. Jedna branka byl gauč a druhá stůl. Neměli moc místa, a tak to vše bylo o rychlých nohách a rychlém myšlení. Kylian měl obojí, a navíc výhodu domácího prostředí. Znal všechny překážky v obývacím pokoji, na které bylo třeba si dávat pozor, i nejlepší úhly, ze kterých střílet.

Čas ubíhal, když tu se Antonio najednou podíval na hodinky a vyděsil se. „Musíme pískat konec!“

„Takže jsem vyhrál?“ ušklíbl se Kylian. Skóre bylo 10:8 pro „Henryho.“

„Tentokrát ano, ale brzy si musíme dát odvetu. Pojď mi rychle pomoci, tvoje máma přijde každou chvíli! Přestěhuj zpátky nábytek a já uklidím v kuchyni.“

Ve chvíli, kdy Fayza vsunula klíč do zámku, Kylian s Antoniem už zase seděli na gauči jako nevinátka, jako by se vůbec nic nestalo. Přesunuli se ke své čtvrté fotbalové aktivitě toho dne – hraní hry FIFA na PlayStationu.

„Ahoj, mami!“ zavolal Kylian, když se otevřely dveře.

„Ahoj, miláčku, jak ses měl?“ zeptala se, když položila tašky v kuchyni. Když neslyšela žádnou odpověď, zkusila to znovu. „Kyliane, jak ses dneska měl?“

„Promiň, teď nemůžu mluvit,“ odpověděl jí syn. „Thierry Henry má teď moc práce, musí dát Zinedinemu Zidanovi pořádnou lekci!“